

Muziek is altijd in mijn leven geweest, maar ik had er nooit bij stilgestaan dat ik er echt voor kon kiezen om zangeres te worden. Ik was al 21 en had nog nooit opgetreden toen mijn moeder op een familiebijeenkomst in de tuin ineens aankondigde dat ik zou zingen. Half verstopt achter een mangoboorn zong ik een oud Caribisch liedje. Ik ben erg beschermd opgegroeid op Curaçao. Mijn moeder had het helemaal voor me uitgestippeld: ik zou studeren en een carrièrevrouw worden. Het liefst wilde ze dat ik haar zaak in de financiële dienstverlening overnam. Daarom vertrok ik op mijn 19e in mijn eerste vanuit Curaçao naar Nederland voor een hbo-managementopleiding. Daarna deed ik nog een Master in Londen. Op mijn 27e had ik een uitdagende baan als consultant in de ICT, een mooi appartement in Haarlem en een auto voor de deur. Zingen deed ik als hobby in een jazzband. Ik had plezier in mijn werk en was blij met mijn leven, maar het voelde niet compleet. Daarom vertrok ik bij mijn werkgever om een parttime baan te zoeken, zodat ik

meer tijd aan muziek kon besteden. Een klant beantwoordde mijn afschidsmail met: 'Ik heb je leren kennen om wat je doet, maar ik waardeer je om wie je bent'. Dat zette me aan het denken. Ik realiseerde me dat ik geworden was wie mijn moeder wilde dat ik was. Maar wie was ik eigenlijk? En wat wilde ik echt? Toen ik mijn ouders vertelde dat ik mijn zakelijke carrière aan de wilgen hing en helemaal voor de muziek wilde gaan, voelde dat als een *coming out*. Ze waren over uit Curaçao en reageerden anders dan ik verwachtte. Ze begrepen dat ik liedjes schreef en dat ik daarmee verder wilde. 'Maar we hopen wel dat je een ultimatum hebt', zeiden ze. Ik at mijn lievelingseten – mosselen – en dronk mijn lievelingsbier, maar met mijn ogen vol tranen. Toch zette ik door. Nu ben ik heel gelukkig. En inmiddels staan mijn ouders ook helemaal achter mijn keus. Ze zijn zo trots op me. Toen we met de band naar Curaçao gingen om daar op North Sea Jazz op te treden, stond mijn hele familie me op te wachten op het vliegveld. In zelfgedrukte Kris Berry-shirts."

'IK REALISEERDE ME: IK BEN GEWORDEN ZOALS MIJN MOEDER WIL DAT IK BEN'

WAT: ZANGERES. IN 2012 BRACHT ZE HAAR DEBUT-ALBUM 'MARBLES' UIT. IN 2013 VERSCHIEEN 'LOVESTRUCK PUZZLES', DIE ZE SAMEN MET COMPNIST/PRODUCER PERQUISITE MAAKTE. RELATIE: 'DAT LAAT IK EVEN IN HET MIDDEN MERKT: 'DUIZEND UUR PER WEEK, HAH!' VIVA400: 2012

*HAAR ECHTE NAAM IS KRISTEL DE HAAK ('BERRY' IS DE ACHTERNAM VAN MIJN STEFVADER, DIE OFFICIEEL INMIDDELS OOK MIJN VADER IS.)

Kris Berry (32)

LIEKE ROWEIJN

BEN HOUJLIK

• Op Into The Great Wide Open. • Videoclip-opnames op Curaçao. • Met meidengroep Ladies of the Lowlands in een uitverkocht Luxor in Arnhem. Volgend jaar staan we in De Kleine Komedie. • In de studio aan het werk bij Perquisite.

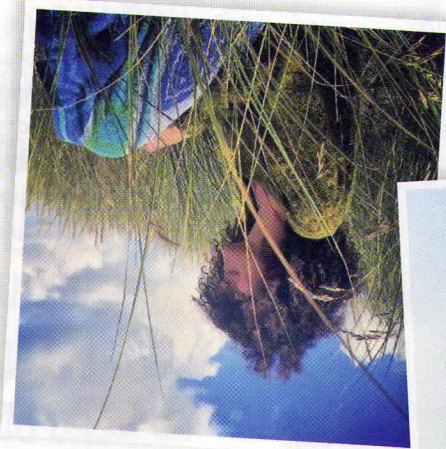

DOET ZIJ HET

VIVA

400
POWERED BY RENAULT TWINGO

• Op Sint Maarten met m'n buur-
meisje • Met m'n beste Hanna.
Hier waren we van Amsterdam
naar Haarlem gefietst • Met
Fonz, de poes van mijn vriendin
Alex • Relaxen op het strand
van Vlieland.

PRIVE

Curacao is waar ik ben opgegroeid en waar ik begraven wil worden. Maar ik ben niet zo afhankelijk van plaatsen; 'thuis' creëer je zelf. Nu is het Amsterdam, maar ik heb ook in Leeuwarden, Londen en Thailand gewoond en wie weet zit ik over een jaar in New York. Laatste stond ik met mijn blote voeten in het zand op Vlieland en realiseerde ik me dat het enige wat ik van Curacao echt mis, het gevoel van *groundedness* is; in Nederland neem ik nooit even de tijd om stil te staan. En ik mis mijn moeder. Onze relatie is extreem hecht, ze is mijn beste vriendin. En ook al kunnen we soms botsen, we zijn dol op elkaar en ik spreek haar elke dag. Zij is degene die altijd heeft gezegd dat ik een gave had, maar tegelijk heeft ze nu wel in dat ik geen andere keuze had ziet ze nu wel in op dit moment behoorlijk rommelig: ik ben nieuwwe nummers aan het schrijven en tegelijker tijd moet er nog heel veel geregeld worden

voor de toer met Caro Emerald door het Verenigd Koninkrijk, waarbij ik in het voorprogramma sta. Ik ben bezig met crowdfunding om de kosten van de toer te dekken. De balans tussen rust en werk is vaak zoek. Soms ben ik laks, op andere momenten sla ik juist door in de drukte van schrijfessies en optredens, en dan vergeet ik bijvoorbeeld wel eens een rekening te betalen. Ontspanning vind ik door in contact te komen met mijn eigen magie. Dan zet ik mijn favoriete Caribische muziek op en sta ik in de woonkamer te dansen. Ik probeer ook te mediteren en af en toe zeg ik tegen mezelf: 'Nu ben je vrij.' Dan hoeft ik even niets van mezelf. Dat is fijn van ouder worden: je komt erachter dat je rust kunt vinden in het besef dat je het soms ook even niet weet, en dat je het misschien wel nooit zult weten. Dat stilstand geen achteruitgang hoeft te betekenen. Ik ben geen kei in vooruit plannen. De toekomst zie ik als datgene hoe ik zou willen dat ik vandaag zou zien: als nu. Want nu is het goed."

Ken jij een inspirerende, succesvolle vrouw tot 40 jaar die je wilt nomineren voor de VIVA400? Of ben je dat misschien zelf? Het aanmeldformulier staat klaar op facebook.com/VIVAwerk.

'IK VERGEET
DOOR ALLE
DRUKTE WEL
EENS EEN
REKENING
TE BETALEN'